

Sygn. akt III AUz 20/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Marta Sawińska (spr.)
Sędziowie:	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer SSA Katarzyna Wołoszczak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2013 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek zażalenia odwołującego J. K.

na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 stycznia 2013 r. sygn. akt IV U 206/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 stycznia 2013r., sygn. akt IV U 206/13, Sąd Okręgowy w Zielonej Górze Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił odwołanie J. K. od decyzji ZUS z dnia 6 grudnia 2012r. W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, że w postępowaniu administracyjnym zakończonym zaskarżoną decyzją, ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS do komisji lekarskiej ZUS, pomimo prawidłowego pouczenia o tym środku zaskarżenia, a zatem nie wyczerpał drogi odwoławczej w postępowaniu administracyjnym, co zamyka mu drogę sądową (art. 477⁹ § 3¹ k.p.c.). Jednocześnie Sąd podkreślił, że w sprawie, prawo do wnioskowanego świadczenia było zależne od stwierdzenia niezdolności do pracy ubezpieczonego.

Powyżej wskazane postanowienie, zażaleniem z dnia 21 stycznia 2013r., zaskarżył J. K.. Skarżący wskazał, że nadal nie kwestionuje decyzji lekarza orzecznika ZUS, bowiem wynika z niego, że jest całkowicie niezdolny do pracy i nawet sam ZUS wskazał w wydanej decyzji, że przesłanka ta jest niezbędna do uzyskania wnioskowanego świadczenia.

Z treści zażalenia wynika, że skarżący wnosi o uchylenie zaskarżonego postanowienia i rozpoznanie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Sąd Apelacyjny stwierdza, że zarzuty zażalenia są bezzasadne i podlega ono oddaleniu.

Zgodnie z art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Sąd Apelacyjny wskazuje w tym miejscu, że przedmiotowy przepis usankcjonował konieczność wykorzystania drogi postępowania administracyjnego, przed wniesieniem odwołania i badaniem legalności wydanej decyzji w postanowieniu sądowym. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji zasadnie wskazał zatem, że cytowany powyżej przepis ma wprost zastosowanie w niniejszej sprawie. Również orzecznictwo w tym zakresie jest jednoznaczne. Sąd Apelacyjny wskazuje w tym miejscu na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2006r., sygn. II UZP 17/05, gdzie stwierdzono, że na podstawie art. 477⁽⁹⁾ § 3⁽¹⁾ k.p.c. Sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.). Sąd Apelacyjny w pełni zgadza się z orzeczeniem i stwierdza, że nie znajduje ono precedensu w orzecznictwie i doktrynie. Podkreślić należy również, że cytowana uchwała została wydana na podstawie tożsamego stanu faktycznego jak w niniejszej sprawie.

Wskazać zatem należy za Sądem Najwyższym, że istotą omawianego postępowania w zakresie przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy jest ustalenie faktów związanych z potocznie rozumianą niezdolnością do pracy. Jeśli więc wnioskodawca, wobec którego wydano orzeczenie lekarskie, nie wnosi sprzeciwu, mimo że data powstania niezdolności nie odpowiada rzeczywistej dacie jej powstania, to nie sposób przyjąć, że dopuszczalne jest jej kwestionowanie dopiero w późniejszym postępowaniu odwoławczym przed Sądem. Niewniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika oznacza bowiem, że wnioskodawca zgadza się, iż wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe. Tym samym proces ustalania okoliczności faktycznych, mających znaczenie dla nabycia prawa do renty zostaje zakończony. W niniejszej sprawie lekarz orzecznik co prawda stwierdził, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy, jednak wskazał również na datę powstania tej niezdolności, która wobec przepisów ustawy o FUS nie pozwala ubezpieczonemu przyznać wnioskowanego świadczenia.

Bezspornym jest, że odwołujący w ogóle nie złożył sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 29 października 2012r., pomimo, że orzeczenie to zostało mu doręczone (odebrane osobiście w dniu 29.10.2012r.) i zawierało stosowne pouczenie. Wobec braku sprzeciwu od tego orzeczenia, to ono kończy postępowanie w postępowaniu administracyjnym i ZUS był uprawniony do wydania zaskarżonej decyzji. Brak zaś zaskarżenia orzeczenia, w zw. z art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. pozbawia skarżącego możliwości odwołania się od decyzji ZUS bowiem nie wyczerpał drogi odwoławczej w postępowaniu administracyjnym.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny działając na podstawie art. 397 § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji niniejszego postanowienia.

SSA Katarzyna Wołoszczak SSA Marta Sawińska SSA Iwona Niewiadowska-Patzer